

en automatisk virkende Nummerorden. Vi maa derfor holde paa, at der indføres en Ændring i det anførte Stykke, som tydeligt fastslaaer den ovenfor nævnte Fremgangsmaade som en Ret for den interesserede Arbejdsgiver.

§ 6.

Denne Paragraf beskæftiger sig ligesom § 17 i Lov om anerkendte Arbejdsløshedskasser af Januar 1920 med de Kontrolforanstaltninger overfor Udbetaling af Arbejdsløshedsunderstøttelse, som anses for fornødne. Den nu foreslaaede § 6 opretholder hele den tidligere meget omstændelige Ordning. Kontrollen er bygget paa et Utaal af Meddelelser frem og tilbage mellem Anvisningskontorerne og Arbejdsgiverne, henholdsvis Arbejdsløshedskasserne, og opretholder Bødebestemmelsen overfor Arbejdsgiverne, alt uagtet det maa hævdes, at dette System ikke frembyder nogen virkelig sikker Kontrol.

Systemet er oven i Købet gjort endnu mere indviklet derved, at medens Arbejdsgiverne tidligere ved en Arbejders Afgang kun skulde anmelde denne, for saa vidt den fandt Sted umiddelbart efter, at han var traadt i Arbejde ifølge Anvisning fra Kontoret — skal Arbejdsgiverne nu efter Forslaget i *alle* Tilfælde give Anmeldelse om enhver afgaaende Arbejder, der er Medlem af en Arbejdsløshedskasse, med Angivelse af Kassens Navn og hans Medlemsnummer. Dette vil i Virkeligheden — foruden at skaffe Arbejdsgiverne et meget betydeligt og bekosteligt Ekstraarbejde — tillige hyppigt i Praxis være ganske umuligt, idet Arbejdsgiverne ikke har noget Tvangsmiddel overfor Arbejderne til at erholde disse Oplysninger, og idet Erfaringerne viser, at Arbejderne hyppigt er uvillige til at meddele eller meddele rigtigt. Den nu gældende Paragraf indeholder et Paalæg til Arbejdsgiverne om en Meddelelse til Kontoret i Tilfælde af „den anviste Arbejders Udebliven eller Vægning ved at overtage Arbejdet“. Det maa forundre, at dette Paalæg er udtaget af de foreslaaede Bestemmelser, og det bør, saa snart den endelige Ordning er fastslaaet, overvejes, om Bestemmelsen ikke skal opretholdes.

Ligeledes er udeladt en Antydning af, at hele dette indviklede Apparat eventuelt skulde kunne erstattes ved Indførelse af Kontrollkort, der deponeredes hos Arbejdsgiverne, saa længe Arbejdsforholdet vedvarede, hvilket findes i Loven af 1920 og var bleven foreslaaet af flere Medlemmer af Tilsynsraadet under Kommissionsarbejderne forud for den midlertidige Lov af November 1918, baade som langt simple og samtidig langt mere betryggende mod Misbrug; men det stødte dengang paa en decideret Modstand fra Arbejderrepræsentanternes saa vel som fra Arbejdsløshedsinspektørens Side, idet det hævdedes, dels at Arbejderne ved at levere fra sig et saa kraftigt Identitetsbevis, der foruden Navnet maatte indeholde ogsaa Medlemsnummeret i Arbejdsløshedskassen (altsaa netop hvad Forslaget nu forlanger, at Arbejdsgiverne skal oplyse) skulde lette Arbejdsgiveren en personlig Forfølgelse gennem de ominøse saakaldte „sorte Lister“, og dels at det maatte anses for ydmygende for en ærekær Arbejder at skulle vandre omkring med et saadant Identitetsmærke.

Men naar det nu maa hævdes, at de Embedsmænd, som har med dette Spørgsmaal at gøre, er klare paa, at det hyppigt forekommer, at en Arbejder ikke ønsker overfor Arbejdsgiveren at opgive sit rigtige Navn, er det umuligt at se, hvorledes Arbejdsgiveren skal kunne opfylde Lovens Paalæg til ham, og det vil ikke her nytte at søge Paalæget gennemført under Bødetvang, thi Arbejdsgiveren har simpelt hen intet Middel til at fremtvinge den ønskede Oplysning.

Under disse Omstændigheder maa vi anse det for paakrævet, at et Kortsystem nu gennemføres, kun derigennem kan et virkeligt Kontrolsystem iværksættes, kun derigennem er det muligt for Arbejdsgiveren at afgive de begærede Oplysninger. Det kan næppe heller forudsættes, at man fra Fagforeningernes Side længere vil modsætte sig dette System. I hvert Fald har Dansk Transportarbejderforbund — som hørte til de Fagorganisationer, som stærkest modsatte sig Kortsystemets Indførelse og i det hele taget Gennemførelse af en effektiv Kontrol — under Forhandlinger, som har fundet Sted i Tilslutning til den nuværende Lovgivning, paa dette Omraade indgaaet paa en frivillig Overenskomst vedrørende Arbejdsanvisningen ved Københavns Havn, i Henhold til hvilken man netop naaede til at anse Kortsystemet som den eneste praktiske og brugelige Metode. Vi vedlægger en Genpart af den nævnte frivillige Overenskomst af 10. Juni 1920.